

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 534/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. L., P., zastúpeného advokátom JUDr. D. D., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 95/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. V. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 95/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že: „(...) *Ja sťažovateľ som podal žalobu dňa 27. 03. 2009 na Okresný súd Žilina proti Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti SR(...), o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Žilina.*

Táto vec bola postúpená na Okresný súd v Čadci, ktorý rozsudkom 4C 129/2009 - 95 zo dňa 17. 12. 2009 môj návrh zamietol. Proti tomuto rozsudku som dňa 25. 01. 2010 podal odvolanie na Okresný súd Čadca. Žiadal som Krajský súd v Žiline o vytýčenie termínu odvolacieho pojednávania v konaní 7Co 95/2010, keďže uplynul viac než rok od podania odvolania. Dňa 01. 02. 2011 som požiadal predsedu Krajského súdu v Žiline o súčinnosť, aby preveril čo bráni k vytýčeniu odvolacieho pojednávania. Dňa 07. 02. 2011 mi bolo predsedom Krajského súdu v Žiline pod spis. zn. Spr 11005/11 oznámené, že vec prišla na odvolací súd dňa 30. 03. 2010 a že vo veci Krajský súd rozhodol dňa 02. 02. 2011 tak, že vec zrušil a vrátil vec Okresnému súdu a že sa mi ospravedľujú za nedodržanie lehoty, ktorá mi písomne bola oznámená predsedníčkou senátu dňa 22. 11. 2010. Ďalej mi oznámil, že je predpoklad, že spomenutá vec bude v zákonnej lehote expedovaná na prvostupňový súd. Dňa 13. 07. 2011 som požiadal predsedu Okresného súdu v Čadci formou sťažnosti na preverenie postupu súdu vo veci 4C 129/2009, ktorý mi vo svojom liste zo dňa 02. 08. 2011 značka Spr 44/11 oznámil, že spis sa ešte stále aj v tento deň nachádza na Krajskom súde v Žiline a nebol expedovaný na Okresný súd Čadca.

Na základe vyššie uvedeného mám za to, že odvolací súd porušuje odvolací súd - Krajský súd Žilina moje ústavné právo na ochranu, aby vec bola prerokovaná vo veci plynule a bez zbytočných prieťahov, pretože tento postup súdu mi spôsobuje psychické vyčerpanie a právnu neistotu a najmä obavu o vymožitelnosť mojich zákonných práv. (...)

Ja, navrhovateľ tvrdím, že odvolacím súdom v danej veci bolo porušené moje vyššie uvedené právo, keďže nekonal viac ako jeden rok a doteraz nevrátil spis prvostupňovému súdu, aby vec mohla byť opätovne prerokovaná bez zbytočných prieťahov.

Ja, navrhovateľ tvrdím, že som poskytol súdu riadnu súčinnosť.

Preto na základe vyššie uvedeného žiadame, aby Ústavný súd SR takto rozhodol

1. Krajský súd Žilina v konaní vedenom pod spis. značkou 7Co 95/2010 porušil právo navrhovateľa - sťažovateľa Ing. V. L.(...) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajskému súdu v Žiline v konaní vedenom pod spis. značkou 7Co 95/2010 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi Ing. V. L. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 €, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť sťažovateľovi všetky trovy konania a právneho zastupovania na účet advokáta JUDr. D. D.(...) do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 95/2010 dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide

o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu (mutatis mutandis II. ÚS 26/95).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že „*vec prišla na odvolací súd dňa 30. 03. 2010 a že vo veci Krajský súd rozhodol dňa 02. 02. 2011*“. Krajský súd teda na vydanie rozhodnutia potreboval jedenásť mesiacov; toto obdobie v okolnostiach danej veci možno považovať za primerané. Napokon ani sťažovateľ nenamietal zbytočné prietahy v tomto štádiu napadnutého konania, ale v podstate namietal zbytočné prietahy pri doručovaní rozhodnutia krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu pri vyhotovení písomného rozhodnutia nebol bez prietáhov, zároveň však z uvedených skutočností a zo zistenia ústavného súdu, že spis bol okresnému súdu medzičasom vrátený, vyplýva aj to, že k predĺženiu napadnutého konania došlo do 26. augusta 2011. Túto skutočnosť nemožno považovať za zbytočné prietahy v konaní už aj vzhľadom na to, že uvedené cca šesťmesačné obdobie sa skracaje o 30 dní, ktoré má sudca zo zákona k dispozícii na písomné vyhotovenie rozhodnutia (§ 158 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku), nehovoriac o možnosti predĺženia tejto lehoty predsedom súdu. V okolnostiach danej veci teda asi 3 - 4 mesačné prietahy nemožno kvalifikovať ako „zbytočné“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na

konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup okresného súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011